

[Fibiger.]

rettes i denne mindre Kasse, maa Administrationen sige til den, hvor det skal rettes, og hvis det ikke kan lykkes at faa det i Orden, er der jo Begrundelse for at komme og sige: Ja, de retter sig ikke efter de Forskrifter, de faar — og saa maa man naturligvis tage Spørgsmaalet op. Men det er der jo ikke Tale om, og derfor maa jeg sige, at de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Rager kom med, efter min Opfattelse i Virkeligheden kun fremkom, fordi man skulde prøve at dække Det radikale Parti, naar man nu gik med til at slaa *det* ned, som ikke kunde indordne sig under de socialdemokratiske Fagforeninger.

Det er dog til ingen Nytte at holde lange Taler her eller uddybe Spørgsmaalet, for det er jo afgjort. Socialministeren har udtalt, at den Sag skulde ordnes, og at det ikke var fra Administrationens Side, der var kommet noget frem, det skyldtes hans eget Initiativ. Da Magtforholdene er saadan her i Landet, at Socialdemokraterne og de Radikale har Flertallet, og de Radikales ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rager, har givet Tilslutning til, at denne Kasse skal ophøre, har vi jo kun at tage det til Efterretning og sige, at saa bliver det saadan.

Men vi kan protestere imod det, og jeg kan sige, at naar man i Løbet af ganske faa Dage ud over Landet kan samle Underskrifter fra 40 000 Vælgere imod et saadant Overgreb, tyder det paa, at man rundt omkring dog er opmærksom paa, at der er ved at ske noget, vi er ved at havne i Diktatur paa et bestemt Omraade, og det havde det danske Folk vist ikke tænkt sig skulde ske. Jeg vil haabe, at det sidste Ord ikke er sagt i denne Sag, saa det kun skal være socialdemokratiske Fagforeninger, der kan faa Lov til at eksistere, medens der ikke kan blive Spor af Frihed for et Mindretal, som ikke ønsker at komme ind i disse Rammer, men ønsker at ordne sig saadan, som de nu mener, det er rigtigst og bedst.

Jeg skal anbefale, at man stemmer imod dette Lovforslag baade ud fra den Betragtning, at der er forskellige Ændringer i det, som vi ikke synes om, men navnlig ud fra den Betragtning, at man vil her knæsette et Princip, som er os absolut imod, at man fuldstændig knægter Friheden til at ordne sig saadan, som man selv kunde have Lyst til inden for Lovens Rammer.

Socialministeren (Ludvig Christensen):
Jeg vil gerne takke Udvalgsflertallet for

den Indstilling, der allerede nu foreligger med Hensyn til dette Lovforslag, og anbefale at vedtage Lovforslaget, saadan som det er indstillet af Udvalget uforandret, og at forkaste samtlige Ændringsforslag, baade de af Partiet Venstre og de af Det kommunistiske Parti stillede Ændringsforslag. Jeg vil gerne til det enkelte Spørgsmaal, der efterhaanden er ved at blive et Hovedspørgsmaal denne Sag vedrørende, gøre nogle enkelte Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, at de herskende Magthaveres Magtbrynde viste sig jo i denne Sag, det var ikke mere, end det ærede Medlem havde ventet, men ogsaa netop, hvad det ærede Medlem havde ventet. Det ærede Medlem glemmer bl. a. 1927, da vi havde et Ætkammersystem, som bestod deri, at der her i Tinget, ganske vist paa et Mindretal af Vælgere, sad et Flertal af Venstre og Konservative og et lignende Flertal i det andet høje Ting, og at man dengang ikke gennemførte en Ændring af Arbejdsløshedslovgivningen i fuld Enighed med Arbejdsløsheds-kasserne og Socialdemokratiet, men tværtimod ændrede i den Lov, man i 1924 med fuld Tilslutning fra Arbejdsløsheds-kasserne havde indgaaet Forlig om, og at Venstres Indenrigsminister Dr. Krag, der kendte Forudsætningerne for Arbejdsløshedsforsikrings Opbygning, ikke havde stillet noget Ændringsforslag om, at man skulde oprette Landskasser af Arbejdere fra forskellige Fag.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ved lige saa godt som jeg, at naar man dengang gik til at indsætte denne Bestemmelse, saa var det bl. a., fordi det kristelige Fællesforbund, denne Organisation bestaaende dels af Arbejdsgivere — paa det Tidspunkt maaske navnlig af Arbejdsgivere — og Arbejdere var ved at gaa i Stykker i den Forstand, at der praktisk talt ingen Arbejdere var til Rest mere, og for overhovedet at holde Liv i denne Arbejdsgiverorganisation skulde man skaffe sig Mulighed for, at den kunde oprette en Arbejdsløshedskasse. Efter to Aars Forløb var det lykkedes disse Arbejdsgivere at skrabe 294 saakaldte kristelige Arbejdere sammen, og dem laver man nu hele dette Postyr for, paa Trods af, at man maa vide, at der i dette Land findes mange Tusinder af kristne Arbejdsløsheds-kassemedlemmer — ogsaa kristne Arbejdsgivere —, der finder det ganske naturligt at indordne sig under andre Forhold, og som er absolut Modstandere af, at en saa lille Separatororganisation, som her er Tale om, skal have Lov til paa tværs